‘IK WIL DAT VROUWEN ZICH GEZIEN EN GEHOORD VOELEN’

Door: Patricia van Hemert Beeld: Marieke Schilling

De tweede nacht na haar operatie wordt Sylvana (40) wakker. Het zweet breekt haar uit. Heeft ze koorts? De verpleegkundige schudt haar hoofd: dit is een opvlieger. Sylvana is 36 en zit van de ene op de andere dag in de overgang. Het is het begin van een zoektocht die haar veel leert over luisteren naar je eigen lijf. Vandaag gebruikt ze die ervaring om anderen te helpen zich gezien en gehoord te voelen.

Drie keer slecht nieuws

Sylvana heeft in korte tijd veel meegemaakt. In 2015 heeft ze een molazwangerschap. (Hierbij groeit er geen kindje, maar delen de cellen van de placenta zich ongecontroleerd; eindred.) Het weefsel wordt met een curettage (Een korte medische ingreep waarbij een arts, via de vagina, de binnenkant van de baarmoeder schoonmaakt; eindred.) verwijderd, haar hCG-waarde normaliseert en ze mag weer zwanger worden. Tien maanden later is ze dat, van haar derde kind. Maar ze voelt zich allesbehalve goed: extreem moe, misselijk, braken, geen eetlust, pijn in haar lijf en spierzwakte. Verloskundige en huisarts stellen haar gerust: dat hoort bij een zwangerschap. ‘Maar je weet gewoon dat het niet klopt.’

Pas als haar moeder haar verward en hallucinerend aantreft, wordt ze met spoed opgenomen. Haar calciumwaarde blijkt levensgevaarlijk hoog. ‘Ik ben daar een tijdje boos over geweest. Waarom hebben jullie niet naar me geluisterd? Tegelijk: je kent je eigen lichaam echt goed.’

Ze blijkt een choriocarcinoom te hebben, een tumor die uit placentaweefsel ontstaat en dus samenhangt met de molazwangerschap. Haar baby wordt na 26 weken gehaald. Direct daarna wordt de tumor verwijderd, samen met een stuk darm en uitzaaiingen in het vetschort. Een stoma is gelukkig niet nodig.

Na ruim vijf jaar durft Sylvana te geloven dat het voorbij is. Dan voelt ze in de zomer van 2022 steken linksonder in haar buik. Haar cyclus gaf altijd wat kramp, maar dit is zo pijnlijk dat ze pijnstillers slikt. De huisarts verwijst haar door. De gynaecoloog denkt aan een cyste. Haar bloedwaarden zijn weliswaar licht verhoogd, maar niet alarmerend.

Omdat de pijn blijft, wordt in oktober haar linker eierstok verwijderd. Het weefselonderzoek geeft de uitslag: clear cell eierstokkanker, graad 3, een zeer zeldzame vorm van eierstokkanker. ‘Ik voelde hem echt zitten’, zegt ze, terwijl eierstokkanker vaak juist onopgemerkt blijft. In november volgt in het LUMC een debulking. Ook de andere eierstok, de eileiders, de baarmoeder en de lymfeklieren worden verwijderd. Het goede nieuws: de kanker zit alleen in die ene eierstok. Het andere nieuws: Sylvana is 36 en zit van de ene op de andere dag in de overgang.

Ze had al drie kinderen, maar het voelde niet als ‘het is goed zo’. ‘Dat de keuze je ontnomen wordt, voelde niet

